

Πηγή: ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΣ Σελ.: 10 Ημερομηνία έκδοσης: 24-08-2018
Κυκλοφορία: 3500 Επιφάνεια: 602.2 cm² Αρθρογράφος:
Θέματα: ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΕΙΝΑΙ Ν' ΑΠΟΡΕΙΣ...

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΑΡΚΟΥΛΑΣ

Ο ΛΟΪΖΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ «ΕΙΔΟΣ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ»

Ένα μεγάλο ενδιαφέρον διάβασα στον «Φ» της Τετάρτης το δισελίδιο ρεπορτάζ για τον αγαπημένο συνθέτη Μάνο Λοΐζο, ένα δημοσίευμα με αφορμή την τιμητική συναυλία που ετοιμάστηκε από τη σπουδαία ερμηνεύτρια Δήμητρα Γαλάνη (και μερικούς νεότερους, σίγουρα αξιολογούς και συμπαθείς τραγουδιστές). Με τη συμβολή, βεβαίως, των έμπειρων μουσικών της **Κρατικής Ορχήστρας Θεσσαλονίκης**. Είναι συναυλία που θα πραγματοποιηθεί το Σάββατο 8 Σεπτεμβρίου στο Ηρώδειο και που κατά την ταπεινή μου γνώμη αποτελεί το σημαντικότερο μουσικό γεγονός του καλοκαιριού. Ωστόσο, πριν καταχωρήσω την προσωπική μου άποψη για τον σπουδαίο δημιουργό (που ίσως δεν θα έχει μεγάλη αξία, αφού έχουν προηγηθεί πλήθος εκπομπών, συνεντεύξεων, εκδόσεις βιβλίων και γενικά σημαντικές κρίσεις ειδικών), θέλω να καταθέσω μία μικρή ένσταση για τον διοργανωτή που επιμελείται το εμπορικό κομμάτι της συναυλίας. Όπως μας ενημερώνει το σχετικό info, λοιπόν, τα εισιτήρια κοστίζουν από 85 ευρώ (η διακεκριμένη θέση!) και ακολουθούν τιμές 65, 50, 40, 25, ενώ για την ειδική κατηγορία το σκόντο σταματά στα 20 ευρώ/πούλα. Εννοείται ότι η διατίμηση αφορά τις «ζώνες» του ρωμαϊκού θεάτρου (όπως λέμε απ' τα ψηλά στα χαμηλά), έτσι όπως τις έχει ορίσει το υπουργείο Πολιτισμού. Είναι πραγματικά κοστολόγιο τιμών που θα δεχτούν μόνο όσοι -μέσω κρίσης- διαθέτουν χρήμα και φοβάμαι πως αυτοί που θα πληρώσουν για να ακουμπήσουν τον πινό τους (μετά συγχωρήσεως) σε μαξιλαράκι της διακεκριμένης θέσης (επίσημοι, καλοντυμένοι φραγκάτοι κ.λπ.), μπορεί και να αγνοούν ότι ο Μάνος Λοΐζος ήταν ένας απλός, λαϊκός άνθρωπος, γνήσιος κομμουνιστής (χωρίς «ζιγκ-ζαγκ» και διάφορες παραλλαγές στα πολιτικά του

ποτεύω) και πως πριν καταζωθεί ως συνθέτης και κερδίσει κάποια χρήματα από τις επιτυχίες του, δούλευε οερβιτόρος για να τα βγάλει πέρα. Αραγε, αν ζούσε σήμερα θα συμφωνούσε να ακουστεί το έργο του στο πανάκριβο Ηρώδειο με τόσο υψηλές τιμές εισιτηρίων; Ή θα ζητούσε να γίνει η συναυλία -λέμε τώρα- στο Πάρκο Τρίτων, δηλαδή σε μια λαϊκή γειτονιά όπου δεν θα στριμώχνονταν 6.000, αλλά θα έσπευδαν 60.000 με συμβολικό εισιτήριο, κι αυτό μόνο για ένα χαρτί/λίκε στους καλλιτέχνες και τους μουσικούς της βραδιάς;

Ο Λοΐζος με το μεγάλο ταλέντο, το πάθος του για τις ανθρώπινες αξίες (τις οποίες περιγράφει στα τραγούδια του - θα το νιώσετε ακούγοντας τις μπαλάντες από τα «Νέγρικα»), την τρυφερότητα, την ευαισθησία του, αλλά και συχνά τον θυμό του απέναντι στην αδικία, είναι αλήθεια ότι έγραψε ελάχιστα ζεϊμπέκικα. Ένα όμως από αυτά, ίσως είναι ό,τι σημαντικότερο έχει γραφεί από Έλληνα συνθέτη πάνω σε αυτόν τον ρυθμό. Και να σκεφθείτε ότι λίγο πριν ακουστεί μέσω της «Ευδοκίας» του Δαμιανού το ομώνυμο συγκλονιστικό ταξίμι, ο δημιουργός ντρεπόταν και αναρωτόταν αν θα το δεχόταν ο κόσμος με καλή διάθεση ή θα το απέρριπτε! Που σημαίνει ότι ο Μάνος Λοΐζος ήταν ένας πολύ μεγάλος της τέχνης του, κυρίως επειδή το αγνοούσε. Με την ευκαιρία: έχει γίνει γνωστή η επιμονή του Λοΐζου να παίζει η «Ευδοκία» με το μπουζούκι του Μπαγιαντέρα. Το οποίο ήταν σχεδόν άχρηστο, ξεχαρβαλωμένο. Το πήρε, το διόρθωσε και έγραψε ιστορία. **ΥΓ:** Αραγε, ποια θα ήταν η διαφορά αν είχε αγοράσει το ακριβότερο μπουζούκι που υπήρχε τότε στην αγορά; Υποπεύομαι πως θα στερούταν ψυχής!

